

214. 206.
Eminentissimo ac Reverendissimo Principi,

ANSELMO MARAE S. R. E.

Cardinali IVSKANO, Episcopo Rotomae,

Uc. Uc. Uc.

Johannes Henricus Leichus, Lipsiensis.

Excelso animi Tui, et supra communem hominum sortem positi, hoc quoque
Documentum est, quod a tantae fastigii Dignitatis respicias interdum eos, qui
non aliis meritis, quam industria et constanti amore litterarum, Tibi commen-
dantur, Tuoque amplissimo praesidio, qui ipso exquisita doctrina alios longissime
superas, haud indignos judices. Haec sunt admiranda et inimitata bonitas alibi
ingenia, quorum nobilissimus per Italiam proventus est, haec movet et excitat,
ut se populo erimere, viamque immortalitatis tentare audeant. Noli vero
arbitrari, Eminentissime Purpurate, Perma nos his quicquam concedere, quin
imo TE, tanquam commune eruditorum praesidium ac decus venerantur, ut
nemo sit cui erecta indoles est, qui nomen Tuum, inque bonas litteras merita
unquam conticescat. Felicem vero illum diem, quo primum mihi purpu-
ram TAM venerari licuit! quod non ab eo tempore manibus me affeusti,
illis scilicet aeternis operibus, quae inter praecipua Musei mei ornamenta

servare soles. Accesserunt is nuper pro IVO epinio in me favore, epistolae
 binae, quarum una ad Illustrissimum praesulem Deserlincensem, altera ad
 Cl. Kuslingium nostrum perscripta erat. Utamque cum singulari voluptate,
 nec minori fructu meo perlegi. Atque utinam hic tot sapientissimis moni-
 tiis IVSS aurem calamumque accommodasset, exstaret profecto hodie
 monumentum, unde posteritas, quo loco habuerim nostrales eruditos, pos-
 set aliquando colligere. At nos, qui cum virum nec ingenio multum valere,
 nec in eruditionis copia, quas IV quidem Desideras, instructum, novimus,
 facile praedidimus, fore, ut impar oneri, quod ipsi imposueras, nec IVSS vo-
 lis, nec expectationi nostrae responderet. Hinc sapientissimum ac verum
 de epistola ejus judicium IVSS, et nos, cum ea vix exorsa prosteret tali-
 mus, exprobrasse eum scilicet tela obtusa, longeque alios scriptores, quam
 quos ad partes vocavim, ab eo fuisse contra IVSS eruditissimam diatribam
 excitandos, venimus. Venio ad epistolicam dissertationem IVSS alteram,
 qua praeter cetera iter Germanicam a SE instituendum commemoras. O nos
 infelices, qui tanto terrarum intervallo a SE separati sumus! O utinam
 tot vinctissimae curae, ad interiorem Germaniam, Saxoniamque nostram
 penetrare, IVSS permitterent!

Lingulae, Pierides, montis, nemorumque recessus,
 Permeat irrigua quos stagnisq; aqua.
 Ille, decus vestrum, tutelaque magna, Quirinus,
 Germanos ad agros, ruraque nostra, venit.
 Ducite: non sine hic, vos unquam cedere terra
 Aut longi impura sacra verenda manu.
 Ducitis. Hac effert specie se vestes Apollo,
 Hac solet aduectos fronte subire choros.
 Nos sacram faciem veneremur et hospitis ora,
 Laetitiam nostram sentiat ipse locus.
 Excipite, o, si quos tantae virtutis imago,
 Atque animi doles, ingenique, movent.
 Reimare, Schellhorni, Menixeni, grata famoens
 Nomina, vos cultus, vos pietate regar.
 Oscula munificae dum figam plurima dextrae
 Pro reditu superis vota parata feram.